

TEXT DE QUART

Els rucs de l'avi, Guindilla i Bruno, havien estat censats com a comissats, i no van gosar fer-los servir perquè, amb els sorolls incontrolables que podien provocar amb les peülles o en deixar anar un bram, amenaçaven la discreció imprescindible.

El silenci era tan pesant com la por, molt més que la càrrega, i no era cosa de trencar-lo. Caminaren a poc a poc, molt a poc a poc, amb cura de no ensopegar amb cap obstacle fix que els pogués fer mal, o solt que pogués aixecar l'alarma d'alguns veïns, sobretot de segons quins veïns, mentre no s'allunyessin prou de les façanes on s'acabaven els carrers, i el poble.

No van accelerar el pas gaire més, encara, durant una estona, fent giravolts per les dreceres entre els camps ara en guaret després de les collites i en espera de la saó de la primavera per a una nova sembra.

Finalment, quan l'última llum del darrer habitatge s'havia perdut en la distància, el Mariano es va atrevir a encendre una cigarreta, provisionalment alleujat com la resta dels fugitius, mentre l'Eulogio, veient el nebot cansat i amb senyals evidents de son, va demanar una de les flassades, el va tapar i se'l va carregar a les espatlles.